

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

Nagy részvétellel
kísérték utolsó újtára Csók IstvántMagyar Nemzet,
(Hely)

1964. febr. 9.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

100

Személy

Helyszám

92
Csók István

"1964"

A Kerepesi temetőben szerda délután nagy részvét mellett eltemették Csók István kétszeres Kossuth-díjas festőművészt, a Magyar Népköztársaság kiváló művészt. A temetésen megjelent Kállai Gyula, a Minisztertanács első elnökhelyettese, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, Benke Valéria művelődésügyi miniszter, Orbán László, az MSZMP Központi Bizottsága tudományos és kulturális osztályának vezetője, a magyar társadalmi és kulturális élet számos képviselője, az elhunyt mester sok művésztársa, tanítványa, tisztelője; eljöttek szülőfalujának, a Fejér megyei Sárregresnek a képviselői is. A ravatalnál művészek álltak őrséget.

A Művelődésügyi Minisztérium, a Képzőművészeti Főiskola, s kulturális életünk nevében Domanovszky Endre Kossuth-díjas festőművész, a Képzőművészeti Főiskola főigazgatója búcsúzott az elhunyt mestertől.

— Búcsúznunk most tőled — mondotta —, az egész magyar nép, a festőtársadalom és azon belül mi, akik a 20-as, 30-as évek elején fiatalon, pályánk kezdetén ismerkedtünk a művészettel és szomorú valóságként az akkori művészeti közélettel. Melletted nőttünk fel, csodálattal néztük virágjában Csók István művészetét, a főiskola körülrajongott mesterét. Katedrádat akkor elvették, de Csók Istvánt, a magyar képzőművészet vezéralakját tőlünk már el nem szigetelhették. Az életigenlés természetes elsodrő ereje ledöntött mindenfajta akadémikus korlátot, amelyet az élet és közénk, amit a mester és a főiskola növendékei közé akartak emelni, s amely gyengének bizonyult egyéniség és művészeted erejével szemben.

— Népünk szeretete kísér utolsó útdra, féltve őrzi életművedet, amellyel az életet, az élet szeretetét hirdeted.

A Magyar Képzőművészek Szövetsége nevében Bencke Gyula főtávkár búcsúzott az Európa-hírű művésztől, a szövetség díszelnökétől. Emlékeztetett arra, hogy Csók István, Hollósy Simon, Réti István, Thorma János, Ferenczy Károly kortársa és barátja volt, velük együtt indult a haladás és alkotnivágyás lázától égve művészpályáján, s velük együtt érkezett népünk szívébe.

— Nyolcvanadik életévéért — mondotta a többi között —, amikor hazánk felszabadult a fasiszta rémuralom alól, s az idős embert a szovjet hadsereg tiszteje hozta ki az óvóhely pincéjéből. A párt és az állam gondoskodott a Mestert megillető élet- és munkafeltételek megteremtéséről, s Csók István a művészek számára eszméletű választ adott a gondoskodásra és elismerésre: »Most már tudom, hogy nem maga a művészet életem középpontja, hanem az a munkásosztály, amely művészetemet megis-

merni és magáévá tenni kívánja. Ez a birtokbavétel lesz életem munkájának érteime és jutalma.« Hogy szavait öszintén érezte és gondolta, utolsó nagy epikus munkájában, a Hábcru és béke című tryptichonjában tette is váltotta.

Balogh András festőművész a Csók István Alkotóközösség tagjainak utolsó üdvözlését tolmácsolta, majd a koporsót

gyászkozsira helyezték és elindult a menet a sírhoz, ahol a szülőföld lakossága nevében Molnár Lajos sáregresi iskolaigazgató mondott búcsúbeszédet. Ezután a koporsót leengedték a sírba, amelyet hamarosan elborítottak a koszorúk, a kegyelet és a megemlékezés virágai. Koszorúval fejezte ki részvétét az MSZMP Központi Bizottsága is.